

beroligende nu, da baade Pengeforholdene ere ganske anderledes udviklede, end de før have været, og da man ser, at det har været let for enhver Forening af nogen Udstrækning at hjælpe sig uden nogen Reservecfond. Jeg har i Mar 25 Aars Erfaring som Formand for en Brandforsikringsanstalt for Løsøre; der have vi aldrig været i det Tilfælde ikke at kunne skaffe os den Kredit, vi trængte til. Vi have aldrig haft Hjælpen af Træng til Reservecfond, og vi have haft den bedste Reservecfond, som man kan have i en Forening af stor Udstrækning, den, som ligger i den gjensidige Ansvarlighed, og deri, at de Bedkommende have Lov til at beholde deres Penge i deres Lommer, indtil man trænger til at faae Hjælp fra de enkelte Medlemmer. Som sagt, tidligere kan det have været rigtigt at have Sigt og at have en saadan lille Bank ved Siden af i Foreningen selv. Men det kunde desuden ogsaa tjene til andre ved Siden af liggende Diemed, navnlig for at holde paa dem, der vare komne ind i Foreningen; dette gjælder navnlig om saadanne Foreninger, hvor Tilskudene ikke betales tilbage, naar Bedkommende træder ud deraf. Noget Saadant have vi endnu her i Landet. Men jeg ser ikke den mindste Nødvendighed for at have en saadan Reservecfond, saaledes som Forholdene nu ere, og derfor anser jeg det for rigtigt, at det heller ikke fordres her. Jeg skal eksempelvis henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa, at, naar vi i den Brandforsikring for Løsøre, som jeg er Formand for, have opkrævet omtrent 30,000 Rd. eller 60,000 Kr., have vi maaske haft Restancer for omtrent 100 Kr. Jeg erindrer ikke, at jeg nogeninde i de 25 Aar har haft større Bølb paa Restancelisterne, og naar saa næste Aars Regnskab kom, har det vist sig, at ved Hjælp af Mulkt er omtrent Halvdelen deraf kommen ind. Man ser altsaa, at en Forening, der teller omtrent 40,000 Medlemmer, paa denne Maade kan hjælpe sig uden Reservecfond, og har kunnet gjøre det i saa lang en Aarvækk. Derfor ser jeg ikke nogen Nødvendighed for, at man her gaar dertil. Jeg vil dernæst ogsaa gjøre opmærksom paa, at jeg er Formand for en Brandforsikring for Bygninger; den er meget mindre, men heller ikke der have vi siden 1857 nogeninde trængt til Reservecfond. Saadanne Fakta have dog en vis Betydning. — Hvad dernæst § 7 angaar, da er det min Mening, at, dersom den Bestemmelse ikke bliver vedtagen, er den øvrige Lov Intet værd. Min Erfaring viser dette. Denne Paragraf gaar ikke ud paa Andet end, at det Offentlige ikke skal paa en særegen Maade omgærde Panthaverens Interesse. Man kan være rolig for, at, dersom en Mand vil gaa over fra den almindelige Brandforsikring for Landbygninger ind i en anden privat Forening, gjør han det ikke, dersom han ikke er

overtydnet om, at hans Panthaver forholder sig aldeles ligegyldig derved; thi, hvis han gaar over fra den store Forening ind i en anden, hvad vil saa ske fra Panthaverens Side? Denne vil siebliffelig, hvis han har Noget derimod, opsigge ham Kapitalen, saa snart han faaer Kundskab om, at hans Debitor er gaet ud af Foreningen. Det, man her vil, er altsaa ikke Andet, end at man ikke ved Hjælp af en særegen Bestyttelse for Pengemænd her i Landet skal forhindre, at der er Frihed med Hensyn til at kunne forsikre paa forskjellige Stæder. Jeg skal iøvrigt gjøre opmærksom paa, at der er meget store Godsbesiddere her i Landet, som have givet en almindelig Tilladelse til, at Bygninger paa Eiendomme, hvor der foruden Bygningerne er Jordtilliggende, kunne, uden at man spørger dem derom, forsikres i en anden Forening, blot at det bagefter meldes, at det er slet. Selv de største Godsseiere have givet sliig Tilladelse. Dette er nemlig for dem et underordnet Spørgsmaal; de have den Formening, at Eiendomme med Jordtilliggende have saa stor Værdi i Forhold til og ligeoverfor de Prioriteter, som staa deri, at det er temmelig ligegyldigt, i hvilken Forening den er forsikret. Naturligvis forudsættes det jo, at det er en Forening, som er indrettet saaledes, at det Offentlige vil tillade, at den bestaar. Ingen Forening kan blive til her i Landet, uden at det Offentlige maa spørges derom, uden at Justitsministeren har Indflydelse derpaa. Det var Foreninger, der eksistere her i Landet, ere jo forpligtede til f. Ex. hvert Aar at indsende deres Regnskab til Justitsministeren, hvilket ogsaa sker, og Justitsministeren har jo ogsaa en særlig Tilsynsret, begrundet paa de Oplysninger, han derigjennem kan erholde. Den ærede Rigsdagsmand, som førte Ordet for Forslagsstillerne (Alberti), gjorde opmærksom paa den Kjendsgjerning, at der er mangfoldige smaalige Fordringer gjorte gjældende naturligtvis i Panthaverens Interesse, og alene fordi den omhandlede Bestemmelse findes i Loven. Jeg siger ikke, at det ster af Hensyn, men der er gjort saamange Omstændigheder derved, at det er yderst vanskeligt at komme ud af Landets almindelige Brandforsikring. Jeg har i sin Tid i 1855 stillet en Forespørgsel i dette Thing, som gif ud paa at faae tilveiebragt en anden Ordning af vore Brandforsikringsforhold, og den havde ogsaa den heldige Følge, at den daværende Minister nedsatte en Kommission, som ogsaa fremkom med et Lovforslag, der blev til Lov i 1857, hvorefter Forholdet blev væsentlig forandret. Siden den Tid er der kommet andre Bestemmelser frem, og der er navnlig en Ting, som gjør, at det er rigtigt, at der konkurreres ogsaa paa dette Gebet. Jeg skal tillade mig blot at nævne dette, at blandt de Bestemmelser, som ere afgjørende ved Sigt, er den Mærkelighed, at tidligere Repræsentationer, efter at det var overgaaet fra Lovgivningsmagten at vebtage La-